

Kannatad, siis tulleb temma arm selle järrele, ja rõmustab sinno kurba süddant jälle.

R: Oh Issand! anna sinna hirmo ja armo.

D: Eks sa voi mulle ütlesrâkida, kuidas se luggu nüüd on sinno süddame põhjas?

R: Ei ma usalda mitte õõlda, kui Jesu-kenne omma sõrmekesega mo keele külge putuks, ehk ma siis woiksin râkida, kuidas se assti mo süddames on.

D: Kas sa kardad ka surma?

R: Sedda ei kardad ma polegi, agga pat, mis sure Jummal wasto, se teeb mo süddame wârrisema.

D: Eks sa olle siis enne mitte hirmo tunnud omma patto pârrast?

R: Kuida piddin ma hirmo tundma, kui se pat mulle rõmuks olli.

D: Kas innimenne pattust woib õiget rõmo ennesele sada?

R: Kust ta sedda woib sada Jummal parrago? mis pattust tulleb, polle muud kui üks tühhi rõõm, ja se lihha rõõm on õige rõmo arrakautus.

D: Tõssi kül, kui teie rahwas sedda nüüd teate, miispârrast armastate teie